

Ordføreren: Jeg tror, at jeg skylder Thinget paa Flertallets Vegne at udtale mig om det Endringsforslag, det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, nu motiverede paa Mindretallets Vegne. Jeg tror ikke, vi kunne paasta, at den Afgjørelse, der fandt Sted for 3 à 4 Aar siden, er saaledes bindende, at ikke en kommende Rigsdag skulde kunne forandre denne, altsaa nedsette det Tilskud, som da blev vedtaget. I den Henseende er i alt Fald jeg personlig enig med Mindretallet; men naar Flertallet, bestaaende af 10 Medlemmer, ikke har kunnet følge Mindretallet, da er det ikke blot, fordi man nærer Tvivl om, hvorvidt Theatret for Tiden vil kunne taale en saadan Nedsættelse i sit Budget, men ogsaa fordi der er Hensigtsmæssighedsgrunde tilstede, som tale imod en saadan Nedsættelse for Tiden, og jeg kan for det Tredie sige til, at Intetfomhelst vil være vundet eller sparet i pekuniær Henseende ved en saadan Nedsættelse. Det ærede Medlem, der var Ordfører for Mindretallet, erkendte selv, hvad hele Finantsudvalget, saavidt jeg erindrer, udtalte ifjor, at, samtidig med, at Theatret formentlig i flere Henseender udenfor det Pekuniære er bestyret saaledes, at Bestyrelsens Virksomhed fortjener Anerkjendelse, saa er man enig om, hvad det ærede Medlem udtalte, at der i de senere Aar synes at have fundet en noget bedre Økonomi Sted end tidligere; men naar nu dette er saaledes, saa forekommer det mig, at det just ikke er den helbigste Maade at yde sin Anerkjendelse af en saadan Økonomi paa, at man ligesom vil bortskjære Noget af de Forudsætninger, som vedkommende Bestyrelse kan have troet laa til Grund for disse Beslutninger. Maa det ikke være langt mere opmuntrende for vedkommende Bestyrelse, naar den efter det Lidsrum, som da blev omhandlet, nemlig efter Udløbet af 5 Aar, kan paavise en Status, som i det Hele taget findes tilfredsstillende for alle Parter? Jeg tror ikke, at man i det private Liv vilde bære sig saaledes ad, eller at man, naar man for et vist Lidsrum, om end ikke efter udtrykkelig Kontrakt, havde overladt Bestyrelsen af en vis Del af sine Forretninger til en Mand, og Vedkommende i enhver Henseende gjorde det paa en tilfredsstillende Maade, da vilde sige til ham: Fordi Du udfører Bestyrelsen paa en tilfredsstillende Maade, ville vi søge at gjøre det vanskeligere for Dig at udføre disse Forretninger til Din egen og vor Tilfredshed. Paa en noget lignende Maade forekommer det mig, at man her vilde bære sig ad lige overfor Theaterbestyrelsen, dersom man vedtog Forslaget, og det maa da siges, at der Intet vindes derved; thi det ærede Medlem erkendte selv, at min Betragtning ikke kunde modsiges, nemlig, at denne Reserverfond er ligesaa sikker for den bevilgende Myndighed, som om Pengene laa i Sorø Akademis Kasse; de ville ikke kunne forbruges — undtagen naturligvis tilbørlig til Theatrets aarlige Fornødenhed, hvilket formentlig ikke vil være Tilfellet, — uden Rigsda-

gens Bevilling, lige saalidt som Beløbet kunde forbruges uden en saadan Bevilling, hvis det laa i Sorø Akademis Kasse. Det forekommer derfor Flertallet, at, hvad enten man vil disputere om, hvorvidt Theatret kan undvære dette Beløb eller ikke, vilde det være hensigtsmæssigt at opsætte en saadan Overveielse af dette Spørgsmaal, indtil de 5 Aar ere forløbne, thi man vil da have hele Sagen liggende for sig og vil da paa ny kunne tage dette Instituts Forhold under Overveielse og komme til en Bedømmelse af, hvorledes dets Stilling overhovedet vil være, og hvad man da efter samtlige foreliggende Forhold maatte finde det rigtigt at tilskyde, og jeg skal sige til, at det er muligt, at det ærede Medlem da lettere vil kunne naae at faae de Tanker realiserede, som han har fremfat, nemlig at faae Theatret stillet lidt anderledes i Forhold til Staten, naar det har naaet en passende Reserverfond, end naar det ikke har naaet den. Disse Udtalelser fremstætter jeg uden Hensyn til den Forskjel, der mulig er tilstede mellem Mindretallets og Flertallets Opfattelse af Betydningen af det kongelige Theaters Virksomhed. Flertallets Stilling imod Mindretallets Forslag er, det tør jeg sige, uafhængig af den Forskjel, der kan være mellem Flertallets og Mindretallets Opfattelse af den rette Stilling for det kongelige Theater og af dets Betydning for vort nationale Liv. Jeg haaber saaledes at have fremstillet Flertallets Grunde, som ere, at det vilde være ikke hensigtsmæssigt og heller ikke besparende, ligesom det heller ikke synes at vidne om den Tillid, man dog udtaler over Bestyrelsen, naar man nu paa dette Tidspunkt vilde nedsette den tidligere antagne Bevilling for dette Aar og et Aar til, som er tilbage af det nævnte Lidsrum.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Da der nu er faldet Udtalelser faavel fra Ordføreren for hele Udvalget, som fra Mindretallets Ordfører, kan det maaske være passende, at der fra min Side bliver yttret nogle Ord. Jeg skal først henvende mig til de Udtalelser fra den ærede Ordførers Side, der angik saadanne Punkter, som findes omtalte i Betænkningen, uden dog at have fundet Udtryk i særlige Endringsforslag, men jeg skal, i det Mindste tillige af den Grund, søge i den Henseende at fatte mig i stor Korthed. Naar den ærede Ordfører strax bemærkede, at man i Begyndelsen af Betænkningen over § 21 havde givet en anden Overfugt over de Udgifter, som ere forbundne med Kultusministeriet, altsaa i det Væsentlige med de Ansøgninger, der høre under dette Ministerium, og mente, at man derved vilde faae en bedre Indsigt i, hvormeget der anvendes til disse Formaal, skal jeg ikke videre dvæle ved, hvad den ærede Ordfører ogsaa selv udviklede, at der dog findes nogle Punkter deri, som egentlig ikke kunne henregnes under dem, man tænker sig som aandelige Formaal, hvilket dog ikke